

چه روزگاری است!

ژاله اصفهانی

به یاد دوست همیشگی م
خانم حیات سلمان پور

درختی بود،
 بر هر شاخه اش، خوشه های شکوفه-
 تابش سپیده دمان.
 پرنده ای بود،
 پرو بالش در پرتو خورشید
 منشور رنگین کمان.
 زنی بود،
 طناز و مهربان
 با ستاره های سیاه سیاه نگاه،
 با زلفان پر پیچ در هم بافته-
 مثل آشیان مرغان جنگلی.
 روزی من و او،
 با دست های کوچک مان،
 در باغچه ی دبستان،
 درخت کاشتیم و پنداشتیم
 جهان را گلستان کرده ایم...

امروز،
 آن روح درخت و پرنده-
 آن زن،
 دریغا!
 رفت
 که رفت!
 و دستهای کوچک،
 در باغچه ی مدرسه دارند
 درخت می کارند...
 چه روزگاری است!